

[A. C. D. Petersen.]

punkt, da de fik Laanene. Jeg paaviste endvidere, at en saadan Lovgivning kunde faa den Virkning, at Mennesker, som godt kunde have klaret sig selv, nu fik yderligere vanskeligt ved at klare sig, fordi de i Henhold til Bestemmelserne i Driftslaaneloven, der jo hviler paa det solidariske Ansvar, vilde komme til at betale ikke alene for sig selv, men ogsaa for andre. Naar vi ikke desto mindre fra konservativ Side den Gang gik med, var det, fordi vi ønskede, at de Foranstaltninger, som Ministeriet Madsen-Mygdal og den daværende Landbrugsminister foreslog, skulde prøves i Livet og vise, hvad de duede til. Vore Synspunkter har helt og fuldt bekræftet sig, og Landbrugskrisen er blevet værre og værre. Vi imødeser med Forventning det Øjeblik, da man i denne Sal vil komme til at behandle Spørgsmaal, hvor ogsaa Synspunkter fra konservativ Side vil komme til at gøre sig gældende. Imidlertid maa vi formode, at den højtærede Regering, som efter den højtærede Statsministers Udtalelse har sin Opmærksomhed henvendt paa Kriseforholdene, før eller senere maa fremsætte Lovforslag ogsaa til Afhjælpning af Landbrugskrisen, og derfor er de tre Lovforslag, jeg her forelægger, kun af foreløbig Natur. De gaar ud paa, at de to Driftslaanelove, Driftslaaneloven for Ejere og Brugere af Landejendomme og Driftslaaneloven for mindre Landbrugere, faar tilføjet en Bestemmelse om, at Driftslaaneforeningerne kan give Tilladelse til yderligere Udsættelse endnu i to Aar med Betaling af Afdragene. Bestemmelsen kan kun træffes og Tilladelsen gives ved en Beslutning paa Driftslaaneforeningens Generalforsamling, og den maa, da der er solidarisk Ansvar, vedtages paa behørig Vis, nemlig enstemmigt, idet det da ligger i Driftslaaneforeningernes egne Hænder, om de finder det forsvarligt yderligere at udskyde Afdragene, eller om de vil blive ved de nuværende Bestemmelser.

Da imidlertid en hel Mængde Landbrugere, som ikke er Medlemmer af Driftslaaneforeninger, men som har ment at kunne klare sig selv uden at søge deres Kollegers solidariske Støtte, naturligvis føler Krisen lige saa stærkt, ønsker vi Konservative i det tredje Lovforslag at træffe en midlertidig Bestemmelse som den, der findes i § 1, der lyder saaledes:

„Ejendomme, hvis Jord erhvervsmæssig benyttes enten til Landbrug eller Gartnerbrug, fritages for, for Aaret 1931, at erlægge den dem i Henhold til Lov

Nr. 352 af 7. August 1922 paahvilende Skat.“

Det vil sige, at de faste Ejendomsskatter for Landbrugs- og Gartneriejendomme eftergives for et Aar.

I § 2 foreslaar vi, at medens Staten normalt refunderer $\frac{7}{12}$ af Kommunernes Aldersrentedgifter, skal Staten for Finansaaet 1930—31 refundere $\frac{9}{12}$, altsaa yderligere $\frac{2}{12}$. Hvis man nu vil spørge, om det da er forsvarligt, at Staten paatager sig en saadan større Refusion og giver Afkald paa de faste Ejendomsskatter, mener jeg, at man har Lov til at sige, at dette er forsvarligt efter de Beretninger, som den højtærede Finansminister forelagde for det høje Ting ved Finanslovforslagets første Behandling. I den finansielle Oversigt, som den højtærede Finansminister her forelagde — og det er jo kun to Maaneder siden —, laa Forholdene saaledes, at Statsregnskabet, som var afsluttet den 1. April i Fjor, for 1929—30, havde et Overskud paa 12 Mill. Kr. Det Regnskab, som nu vil blive afsluttet om faa Maaneder, anslog den højtærede Minister paa det daværende Tidspunkt til at ville give et Overskud af 13 Mill. Kr., og Finanslovforslaget, som vi nu arbejder med, er budgetteret til at ville give et Overskud paa 25 Mill. Kr. Her bliver altsaa i alt et Overskud af 50 Mill. Kr. Nu skal jeg erkende, at den højtærede Finansminister udtalte, at Fremtiden tegnede mørkere nu, end den gjorde ved Finanslovforslagets Forelæggelse og endelige Behandling i Fjor, og derfor kan det være, at Overskuddet ikke bliver saa stort. Men de Forslag, jeg her forelægger, drejer sig kun om et Beløb paa 15 Mill. Kr.; saa det vil vel ikke ramme Finansloven alt for haardt, om man undlader at medvirke til, at Staten faar disse 15 Mill. Kr., naar man har beregnet, at disse tre Aar skulde kunne give et Overskud paa 50 Mill. Kr. Og jeg synes, jeg har Lov til at sige, at i en Tid, hvor Skatteyderne har saa overordentlig svært ved at klare deres Forpligtelser, har man fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side ikke Lov til at lægge større Byrder paa Erhvervslivet og Skattyderne end højest nødvendigt. Det Statsregnskab, som den Madsen-Mygdalske Regering har Æren for, har jo vist, at denne Regering har udskrevet mere i Skat, end der var nødvendigt til Administrationen, og i de to Finanslovforslag, som den nuværende højtærede Regering har Æren for, gaar det akkurat paa samme Maade, ogsaa der er der udskrevet saa rigelige Skatter, og der er